

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN.

Stukken voor de Redactie tijdelijk
Transvaalstr. 125 huis Amsterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106 huis Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . 5 Cent

In ons vorig Nummer is een fout ge-
slopen, in het kopcijfer stond No. 13,
dit moest zijn No. 20.

Kapitalisme of Communisme in Rusland?

In een vorig nummer zagen wij, dat ook vóór den
opstand in Kroomstad (Februari 1921) vele maatregelen
der Bolschewiki reeds een kapitalistisch karakter hadden.
Wij zullen nu die van na dien datum opgeven.

Het kapitalistisch privaats bezit is het volgendst
erkend in het decreet der Russische Sovjet-Republiek
van 27 Mei 1922, dat in de Izvestia van 18 Juni is
gepubliceerd.

Dit bepaalt o.a. „Aan alle burgers wordt het recht
toegekend, industriele en commerciële beroepen uit
te oefenen. Dit recht omvat of berust op:

I. Het eigendomsrecht op onroerende goederen, met
inbegrip van het recht op verkoop van deze goederen
en het recht tot verkoop en verpachting van den bodem
waarop deze goederen zich bevinden.

II. Het recht contracten af te sluiten met plaatse-
lijke autoriteiten, om op grond in de steden en op het
land te bouwen, met eigendomsrecht van 49 jaar.

III. Het eigendomsrecht op roerende goederen, met
name op fabrieken en werkplaatsen, industriele en
handelsondernemingen, instrumenten en productiemid-
delen, landbouw en industriele produkten, geldkapitaal.

IV. Het recht om op de genoemde eigendommen
hypotheek te nemen of geld te leenen.

V. Het recht op uitvindingen, auteursrechten, fabrieks-
merken enz.

VI. Het testaments- of wettelijke erfrecht voor echt-
genooten en hunne kinderen tot een totale waarde van
niet meer dan tienduizend goudroebel.

Ook het privaatkapitalistisch eigendom van den
grond is weer ingevoerd. Wel zegt de wet van 15 Mei
dat de gekochte bodem aan den staat behoort. Maar
onder dezen staat socialistischen mantel waarborgt
de wet feitelijk aan de boeren het volle bezit. Want
zij bepaalt dat een boer slechts om drie redenen het
gebruiksrecht van den bodem verliezen kan: 1. Als hij
zelf het bedrijf opgeeft; 2. wegens misdaad; 3. als de
staat den grond ontveegt voor spoorwegen enz. Er
komen in de wet nog eenige ten dele scherpe beperkingen
voor, maar in de hoofdzak is de Sovjet-Regering tot
de agrarische politiek van Stolypin (minister onder den
laatsen tsaar) teruggekeerd.

In de wet staan nog twee belangrijke bepalingen:
Zij geeft aan de boeren het recht hun grond voor één
jaar te verpachten. De tweede nog belangrijker is de
opheffing van het verbod van de huur van arbeiders!
De uitvoering van deze twee bepalingen wordt aan
de boerengemeenten zelf overgelaten. D.w.z. de boeren
krijgen volle vrijheid om land te pachten en te ver-
pachten en arbeiders te huren! Er komen dus in
Rusland pachters en eigenaars en een landproletariaat,
een reservoir waaruit ook in alle kapitalistische staten
het stedelijk proletariaat wordt gevormd.

De industrie in de steden is na Februari 1921 uit
het absolute bezit, de absolute regeling en controle van
den kommunistischen staat in een anderen toestand over-
gegaan. De kleine industrie is geheel gekomen in de
handen van privaateigenaars. De groot-industrie gedeel-
telijk, en daarbij zijn eenige der voornaamste industrieën
en trusts met medewerking van den staat, zg. ge-
mengde ondernemingen overgegaan, waar de arbeider,
gelijk overal, voor loon werkt.

Deze ondernemingen hebben reeds een groote mate
van zelfstandigheid, ook tegenover den staat, o.a. in
den handel. Het spreekt vanzelf dat hun directies en
niet minder de vertegenwoordigers den regering daarin
proberen, hun bedrijven tot groter bloei te brengen.
De concurrentie tegen andere bedrijven en tegen den
staat ontstaat. De reusachtige omkoop begint weer.
De binnenlandsche handel is vrij. Men kan alles

koop en verkopen in Rusland. Grotere en kleinere
kapitalisten komen als paadestolen op, in de steden
en op het land.

De buitenlandsche handel is schijnbaar nog geheel
in de handen van den staat. Maar dit is slechts schijn.
De reusachtige Russische bond van koopcraties, de
centrosjoes heeft ook reeds recht op buitenlandschen
handel, met eenige beperkingen, die in werkelijkheid
niet veel beteekenen. Deze centrosjoes, die over het
geheele land verbreid is, vooral ook bij de boeren, was
altijd en is nog een geheel burgerlijke, kapitalistische
instelling. Zij leidt ook den handel naar zuiver kapita-
listische beginselen. Maar ook de trusts, de groote
industriele maatschappijen krijgen in den handel met
het buitenland voor altijd grootere zelfstandigheid. Wel
moeten zij nog altijd bij hun zaken de toestemming van
het departement voor buitenlandischen handel hebben,
maar wie kan of zal deze aan die machtige lichamen
weigeren? Krassin gaf in den Haag een lange rij van
zulke maatschappijen, en erkende (en prees) hun zelf-
standigheid.

Ten slotte geeft de Russische regering enorme con-
cessies aan buitenlandsche kapitalisten. De arbeiders
die voor deze werken worden voor een groot deel
eenvoudig aan deze kapitalisten overgeleverd. Mijnen,
bosschen, havens, land en het proletariaat worden aan
hen afgestaan.

De plaatselijke financiën zijn nu van die van den
staat gescheiden. Waartoe dat in de boerengemeenten
voeren moet, kan men zich voorstellen.

De belastingen zijn weer ingevoerd, ook de indirecte.
Zoo op tabak, koffie, lucifers, zeep, petroleum, suiker,
zout, bier en textielwaren.

Eindelijk werkt ook weer een Staatsbank. Zij dient
voor binnen- en buitenlandschen handel en neemt aan
betaal binnen- en buitenlandsche wissels. Maar Sokol-
nikof verklaarde in den Haag, dat dit ook reeds aan
particulieren, aan privaatsondernemingen en aan onder-
nemingen van privaats karakter vrij staat. En op de
zitting van het financieel departement zeide de directeur
der staatsbank in April van dit jaar, dat dit departe-
ment was vóór het oprichten van particuliere banken.

In de groote steden zijn de beurzen weer geopend.
Een leger van ondernemers, handelslieden, agenten en
makelaars van elke soort, speculanten, „Schieters“ naast
de autoriteiten en banken, daarnaast een middenstand,
winkeliers, kleine industriele, intellectueelen, klerken,
in bureaux en zaken, kortom het geheele gebroed dat
van het proletariaat leeft, komt weer op.

In de steden dit geheele leger der bourgeoisie. Op
het land het kapitalistische boerendom, 80 procent der
bevolking.

En daartusschen het kleine zwakke proletariaat met
zijn loondienst, zijn loonstrijd, zijn werkeloosheid.

Het leger der boeren en der bourgeoisie toenemend
in macht. Het proletariaat voortdurend zwakker.

De leden onzer partij moeten deze feiten, die alle
uit officiële bronnen zijn genomen, gebruiken, en het
bedrog der zoogenaamde communisten der derde inter-
nationale er mee onmaskeren.

Het communisme in Rusland is ondergaande schijn,
het kapitalistische opkomende werkelijkheid.

„Reformistisch Berlijn“.

„De arbeidersklasse mag steeds onbevreesd de waar-
heid, ook de bitterste zelfbeschuldiging in 't gezicht
blijken, want haar zwakheid is slechts een dwaling en
de strenge wet der geschiedenis geeft haar de kracht
terug, waarborgt haar eindelijk overwinning“.

Rosa Luxemburg, „Die Krise
der Soc.-Democratie“.

Toen in 't voorjaar van dit jaar de scheuring in de
K.A.P.D. tot stand kwam, waren wij in een moeilijke
positie. Wij toch, waren ook verplicht in de zg. Ber-
lijner- en Essenerichting stellig te nemen. Zoals we
weten, liep de kwestie over de mogelijkheid van 't
oprichten eener 4e Internationale, zonder dat deze

„maakwerk“ zou zijn en over de beteekenis van de
B.O. in loonbewegingen en dergelijke.

Dit stelling nemen is in buitenlandsche kwesties
heel moeilijk. Eerstens is 't oorspronkelijke materiaal,
de buitenlandsche bladen, voor een klein deel der p.g.
toegankelijk. Tweedens ben je uitsluitend aangewezen
op de artikelen, die in die bladen verschijnen. Deze
bronnen zijn evenwel totaal onvoldoende.

We moeten n.l. niet vergeten, dat woorden zoo
weinig zeggen.

We lezen en hooren bij de C. P. bijv. altijd over
de dictatuur van 't proletariaat, terwijl ze die van de
partij bedoelen. We hooren van revolutionair par-
lementarisme en de daad blijkt doodgewoon S.D.A.P.-
reformisme te zijn. De C.P. zet op een verkiezings-
aankondiging: „Alle macht aan de raden van arbeiders!“
En om te bewijzen, dat het maar een misleidende grap
is, zet ze er bij: „Stemt de Communisten“.

't is hiermee wel duidelijk, dat we aan woorden
alleen niet veel hebben, om iets te beoordeelen. De
daad is voor ons beslissend en die leert ons de be-
teekenis, welke aan bepaalde woorden moet worden
gegeven. Heb je nu te doen met buitenlandsche kwe-
sties, dan wordt het vooral daardoor moeilijk, doordat
je onvoldoende in de gelegenheid bent de zin der
woorden goed te omlijnen. Want de daad, die de in-
houd bepaalt, komt onvoldoende tot je.

Toen we in No. 10 van de K.A. nu over de ver-
schillen in de K.A.P.D. schreven, voelden we dit. Van-
daar dat we voorzichtig schreven:

„Meeen we, dat de Berlijners het juiste stand-
punt verlaten hebben, aan de andere kant schijnen
ernstige inwendig-organisatorische fouten te zijn
gemaakt. Niettemin, ons definitief oordeel zullen
we opschorten, tot onze afgevaardigde uit Duitsch-
land is teruggekeerd.“

We hebben toen in een tweetal artikelen trachten
aan te loonen, waarom de B.O. in deze tijd van re-
actie toch niet de laak der vakvereenigingen mochten
overnemen. Aan de hand van verschillende zinsneden
uit de Berlijnsche „K.A.Z.“ en „Kampfruf“ meenden
we inderdaad een tendenz, die tot reformistische vak-
vereenigingsstakket leidde, te ontdekken. Maar omdat
alweer de juiste interpretatie van verschillende zins-
neden uit de praktijk geleerd moest worden, bleef 't af-
wachten der daden geboden. Een stelling als deze:

„Het is de taak der B. O. het bedrog van klas-
senharmonie te onmaskeren en tegelijk de opvoeding
tot de klassenstrijd te beoordelen, en om de rustige
„wederopbouw“ te verhinderen controbreuk en
wilde stakingen (ook om „betere loon- en ar-
beidsvoorwaarden“ bij iedere gelegenheid te ont-
ketenen. Een arbeidersklasse, die tot zulke strijd on-
bekwaam is en laf toegeeft bij conflicten met het
kapitaal, is eerst recht niet in staat den strijd om de
macht te voeren. En een organisatie, die onmachtig is,
in zulke strijd lijdend vooraan te gaan, is
eerst recht niet in staat, als „voorhoede“ het proleta-
riaat in het laatste, beslissende stadium naar de over-
winning te voeren.“ (K. A. Z., N. 6. 12.)

kan op verschillende manieren in de praktijk omgezet
worden. Hij kan opgevat worden, als een terugval tot
reformisme. Hij kan opgevat worden, als de verst moge-
lijke ontplooiing der revolutionaire krachten, die in
't proletariaat leven. De praktijk, de daad doet uit-
spraak, hoe we een dergelijke stelling moeten ver-
talen.

Nu zijn we een half jaar verder. En het Duitse
proletariaat heeft in die tijd talloze acties gevoerd.
In welke zin is bovenstaande stelling in de praktijk
omgezet? Hebben de B. O. de taak der vakvereeni-
gingen overgenomen? Zijn ze teruggevallen tot re-
formistische vakvereenigingsstakket?

We durven nu volmondig te zeggen: „Neen!“
Van reformisme, dat de Berlijners toegedicht wordt is
geen sprake. De Berlijnsche K.A.Z. is uitstekend. De
„Kampfruf“ eveneens. 't is eenvoudig onmogelijk deze
organen op reële gronden als reformistisch aan te
wijzen.

sterker gezegd nog, de eerste vorm van de bourgeois
maatschappij welke moet worden vernietigd vóór de
kapitalistische eigendom, vóór de bureaucratie en het
bestuursapparaat van de Staat, is juist die vertegen-
woordigende democratie.

3. Hetzelfde zal het geval zijn met de provinciale
of gemeentelijke (vertegenwoordigende) instellingen,
welke men niet theoretisch tegenover de andere be-
stuursorganen stellen moet. Inderdaad is hun apparaat
gelijk aan het bestuursapparaat der bourgeoisie; zij
moeten eveneens vernietigd worden door het revoluti-
onaire proletariaat en vervangen door de plaatselijke
raden van arbeidersafgevaardigden.

4. Terwijl het uitvoerende-, militaire- en politie-
apparaat van de bourgeoisstaat de directe actie tegen
de proletarische revolutie organiseert, beteekent de de-
mocratie een indirect middel van verdediging, welke in
de massa's de illusie verbreidt van een vreedzaam
verloop van haar vrijwordingsproces en de illusie, dat
de macht aan de proletarische staat ook op parlementa-
rie basis geschoeid kan zijn met een recht van ver-
tegenwoordiging eener bourgeoisminderheid. Het resu-
taat van deze democratische invloed op de massa's der
arbeiders is het berf van de socialistische beweging
van de Ille Internationale geweest, en op 't gebied van
de theorie, en op dat van de daad.

5. Op 't huidige oogenblik bestaat de taak der
communisten bij hun voorbereidingsarbeid, ideel en
materieel, van de revolutie, vóór alles erin het proleta-
riaat van die illusie's en van die vooroordeelen,
welke in zijn zijn verbreed zijn met medeplichtigheid
van de oude sociaal-democratische leiding, en welke
het maar afbrengen van zijn weg, te bevrijden. In die
landen waar sinds lange tijd een democratisch regim
bestaat en dat diep doorgedrongen is in de gewoonten
der massa's en in hun geest evenzeer als in de oude
socialistische partijen, heeft deze taak een bijzondere
beteekenis en neemt zij een eerste plaats in onder de
vraagstukken van de voorbereiding der revolutie.

6. De deelname aan de verkiezingen en aan het
parlement kon in de periode, waarin in de internatio-
nale beweging van 't proletariaat de machtsgrippling
zich niet voordeed als een nabijgelegenheid en waar-
in nog niet sprake was van de directe voorbereiding
tot verwezenlijking van de dictatuur van het proleta-
riaat, mogelijkheden opleveren voor propaganda, agita-
tie en kritiek. En aan de andere kant kan in landen,
waar een burgerlijke revolutie nog in gang is en nieuwe
instellingen schept, de tusschenkomst van communisten
in de vertegenwoordigende lichamen in wording, de
mogelijkheid bieden het verloop der gebeurtenissen te
beïnvloeden om de revolutie te doen uitloopen op een
overwinning van het proletariaat.

7. In de huidige periode der geschiedenis, welke
begon met einde van den wereldoorlog met al zijn
gevolgen voor de burgerlijke maatschappij-orde, de
Russische revolutie, eerste verwezenlijking van de
machtsgrippling van het proletariaat en met de schep-
ping van de nieuwe Internationale tegen de sociaal-
democratie der verraders (en de beteekenis van Rus-
land, en de beteekenis van de Ille Internationale voor
de wereldrevolutie is sindsdien aanmerkelijk gewijzigd
naar (K.A.P.) inzicht, zoals de lezers van de Kom-
munistische arbeider wel weten. Dat neemt niet weg
dat wij niet minder gelooven in de noodzakelijkheid
en in de mogelijkheid eener proletarische revolutie
thans in Europa; en daarom gaat het bij de vraag:
parlementair of anti-parlementair (verlaler!) en in de
landen, waar het, democratische bestuur reeds lang
volledig gevormd is, bestaat geen enkele mogelijkheid
om de parlementaire tribune te benutten voor de re-
volutionaire arbeid der communisten om de klaarheid
der propaganda evenzeer als de afdoende voorbereiding
van de eindstrijd voor de dictatuur eischen, dat de
communisten een agitatie voeren voor de boycot der
verkiezingen van de zijde der arbeiders.

8. Nu het centraal probleem van de beweging
geworden, dan is de revolutionaire machtsgrippling moet
onder deze voorwaarden de heele politieke werkzaam-
heid van de partij op dit direkte doel gericht zijn.
Het is noodig de burgerlijke leugen te ontzenuwen,
welke heeft doen gelooven dat iedere ontmoeting der
tegen elkaar strijdende politieke partijen, dat iedere
strijd om de macht, moet verlopen in het kader van
het democratische mechanisme, door verkiezingen en
debatten in 't parlement en men kan er niet komen
zonder te breken met de traditionele methode, welke
er in bestaat de arbeiders ter stembus te roepen, waar-
toe zij toegelaten worden naast de leden der bourgeois-
klasse en zonder een einde te maken aan het schouw-
spel, dat afgevaardigden van het proletariaat arbeiden
op 't zelfde parlementaire terrein met die hunner uitbuiters.

9. De bij uitstek parlementaire werkzaamheid der
oude socialistische partijen heeft te zeer deze gevaar-
lijke opvatting verbreid, dat iedere politieke actie be-
staat in verkiezings- en parlementaire actie. Boven dien
heeft de walging van het proletariaat voor deze ver-
raad-politiek het terrein vruchtbaar gemaakt voor syn-
dicalistische en anarchistische dwalingen, die iedere

waarde aan de politieke actie en aan de werkzaam-
heid der partij ontzeggen. Daarom zullen de commu-
nistische partijen nooit groot succes behalen bij de
propaganda van de revolutionair-marxistische methode,
wanneer zij niet hun directe arbeid voor de dictatuur
van het proletariaat en voor de raden van arbeiders
doen steunen op het verbreken van ieder contract met
het apparaat van de burgerlijke democratie.

10. De zeer groote beteekenis welke men in de
praktijk toekent aan de verkiezingscampagne en haar
resultaten (zag men de laatste jaren de Hollandsche C.P.
ooit zoo actief als gedurende verkiezingscampagnes,
met 't beleggen van vergaderingen, met het verspreiden
van manifesten en 't plakken van sprekende biljetten?)
(Vert.) het feit dat voor een vrij lange periode de
partij daaraan al zijn krachten en bronnen wijdt aan
mensen, kranten, zelfs aan geldmiddelen, strekt aan
de eene kant, ondanks alle theoretische verklaringen,
er toe het gevoel te versterken dat dit nu de werke-
lijke centrale actie is voor de doeleinden van het com-
munisme en leidt aan de andere kant tot het bijna
volledig prijsgeven van de arbeid van revolutionaire
organisatie en voorbereiding (wat werd er de laatste
jaren aan werkelijk Marxistische scholing gedaan in de
Hollandsche C.P., om niet eens te spreken van de
Zaier, Verlaler), doordat men aan de organisatie van
de partij een technisch karakter geeft, dat lijnrecht
strijd met de eischen van de revolutionaire arbeid, le-
gaat en illegaal.

11. Voor de partijen die volgens een besluit hun-
ner meerderheid tot de Ille Internationale overgingen
belet het feit van 't voortzetten der verkiezingsactie de
noodzakelijke afscheiding der sociaal-democratische
elementen, zonder de uitsluiting van welke de Ille In-
ternationale in haar historische rol zou falen ect. niet
meer het gedisciplineerde en eensgezinde leger van de
wereldrevolutie zou zijn (zoo is het thans inderdaad
al met de Ille Internationale gegaan, als onze lezers
wel weten; Verlaler).

12. De aard van de debatten al, welke gevoerd
worden in het parlement en in de andere democra-
tische organen, sluit iedere mogelijkheid uit van de
kritiek op de politiek der andere partijen over te gaan
tot een propaganda tegen het beginsel van het par-
lementarisme tot een actie welke de grenzen van het
parlementair valement overschrijft, evenzeer als het
onmogelijk is om het mandaat te krijgen, dat recht
geeft tot spreken, wanneer men weigert zich te onder-
werpen aan alle formaliteiten, vastgesteld voor de ver-
kiezingen. Het succes van het parlementair geschem
zal altijd slechts evenredig zijn aan de handigheid,
waarmee men gebruik weet te maken van de regelen,
waarop dat instituut zelf gebaseerd is en van de
mazen van het reglement, evenzeer als het succes van
de verkiezingscampagne steeds beoordeeld zal worden
naar het aantal stemmen of verkregen zetels.

Iedere poging der communistische partijen om een
heel ander karakter te geven aan de praktijk van het
parlementarisme kan slechts de energien verspillen en
ompeken, welke men moet wijden aan deze Sisyphus-
(= noodelooze) arbeid en welke de zaak van de com-
munistische revolutie zonder dralen vereischt op het
terrein van de directe aanval op het kapitalistische
uitbuitingsstelsel.

Wat de Bourgeoisie zegt.

De „wederopbouw“ van Rusland.

Het is nu al meer dan een half jaar geleden, dat er
geruchten in omloop waren betreffende een voorgen-
omen samenwerking tusschen het Stinnes-concern en
het Britsche kapitaal, teneinde met gemeenschappelijke
krachten de hand te slaan aan de economische rekons-
tructie van Rusland. Men herinnert zich de daartoe
in Frankrijk verwekte ontstemming, welke toenmaals
in de Parijsche pers niet onder stoelen of banken werd
gestoken. Na geruimen tijd omtrent het geval niets
meer vernomen te hebben, schijnen de destijds ge-
voerde onderhandelingen toch verderen voortgang te
hebben gemaakt en thans, wanneer men althans mag
afgaan op de betreffende berichten uit Berlijn, in een
vergevoerd stadium te verkeren. De oorspronkelijke
plannen schijnen echter in dier voege te zijn uitgebreid,
dat ook de Fransche nijverheidsbelangen er bij gein-
teresseerd worden; aan de Fransche toonaangevende
industrieelen zou althans reeds het verzoek zijn gericht
met zijn Britsche collega's de besprekingen te openen.

(Schetsen van Geld- en Fondsenmarkt“
N.R.Ct. 10 Sept. j.l. Zondagochtendblad).

De totstandkoming dezer overeenkomst (tusschen de
Russo-Asiatie Consolidated en Sowjet-Rusland) heeft
o.a. in verband met de Engelsch-Duitsch-Fransche
onderhandelingen tot herstel van het Russische trans-
sportwezen, waarop wij vorige week te dezer plaatse
de aandacht vestigden, wederom de hoop doen her-
leven dat de heeren te Moskou toch iets geleerd heb-
ben te Genua en Den Haag, zoodat een verder zwich-
ten voor de eischen van het West-Europeesche kapitaal

te verwachten is. Behalve Russische petroleum-
fondsen, hebben diensgevolge ook staats- en spoor-
wegobligatiën ten laste van het vroegere Tsarenrijk
wederom meer belangstelling getrokken.

(„Schietsen van Geld- en Fondsenmarkt“
N.R.Ct. 17 Sept. j.l. Zondagochtendblad).

Het nut der vakvereenigingen.

Wanneer de politieke ontwikkeling banen inslaat, die
de massa's van arbeiders en beambten in linksche
richting drijven en hen zich van de vakvereenigings-
politiek doen afwenden, dan bestaat de taak van de
vakvereenigingsleiders daarin, door hun ingrijpen in de
politieke ontwikkelingsgang tegen dit afvallen van de
massas een dam op te werpen. Men moet ook beken-
nen, dat de vakvereenigingsleiders nooit in de politiek
op gerechtvaardigden tegenstand van de andere volks-
klassen stuiten. Noch na de Kapp-putsch, noch na den
moord op Rathenau hebben zij bij hun ingrijpen in de
politiek hun programma weten door te zetten. Maar
beide keeren hebben zij bereikt, dat de arbeidersmassas
niet in het kamp van het linksche radikalisme afgeden-
doch in de hand van de vakvereenigingsleiders bleven.
(„Hannoversche Anzeiger“ overgenomen in de
K.A.Z. Berlijn nr. 65).

Vraag zonder koopkracht wat-doe-je-ermee?

In Noord-Amerika en Engeland begint men, naar het
schijnt, thans te begrijpen, dat de kleine tarwe-oogst
in Europa geen voldoende motief is voor import bij
gebrek aan voldoende voedsel . . . De uitvoer naar
Europa gedurende de eerste 5 weken (sinds 1 August-
us j.l.) bedroeg 6.525.000 quarters, terwijl hij de 5
overeenkomende weken in 1921 8.345.000 quarters
bedroeg.

(Wekelijksch overzicht van de N.V. Handel-Mij.
voorheen Gerhard Polak N.R.Ct. 10 Sept. j.l.
Zondagochtendblad).

Amerika als bevrijder.

. Intusschen ontwikkelen de Amerikanen op
't oogenblik hun grootste bedrijvigheid in Perzië, waar
de rijke petroleumlagen vooral de Amerikaansche be-
langstelling trekken. De regering der Unie heeft kort-
weg het beginsel van den vrijen handel in Perzië ver-
kondigd, en wil dat land vrij maken van de ekono-
mische voogdij van Engeland en Rusland.

(De Balkan-correspondent van de N.R.Ct.
10 Sept. j.l. Zondagochtendblad).

Een Steenhouwer gevraagd.

Hebt gij opgemerkt, kameraad, dat de „Plebs Maga-
zine“ en de „Communist“ (orgaan der Engelsche C.
P.) een oproep doen voor vijf pond sterling om den
grafsteen van Karl Marx te herstellen en voor 1 pond
10 shilling per jaar om het graf in orde te houden?

Hun argument, kameraad, is, dat kameraaden van
anderen landen pelgrimslochten naar het graf maken en
dat de verwaarloosde toestand, waarin het thans ver-
keert, voor de buitenlandsche makkers aanleiding zal
zijn om maar matigjes over de Britsche Communistische
beweging te denken. Daarom doen zij een beroep op
u en mij om onze stuivers te geven, teneinde de een
of andere kapitalistische firma te betalen voor het in
orde houden van het graf van een communist.

Wanneer de buitenlandsche kameraden dat lezen zullen
ze zeker ten hoogste verbaasd zijn.

„Zijn er geen arbeiders in de Engelsche Communis-
tische beweging?“ zullen zij vragen. Zij al haar leden
makelaars in effecten en handelsreizigers, of leden van
Engelands leeglopende aristocratie, die naar het par-
lement zijn gelopen, naar de sociëteit of naar de kerk
en die zorgvuldig er hebben van afgezien om met hun
handen te werken, zelfs als een soort van tijd-
verdijs?

„Zijn er geen stenhouwers in de socialistische be-
weging van Engeland, geen arbeiders zelfs, die konden
helpen bij het opzetten van den steen, noch eenige
zorgende, practische menschen, die aan het graf de
kleine zorg, konden geven, die een moeder aan het
graf van haar kind besteedt?

„Wij zouden deze Engelsche kameraden kunnen be-
gripen“ zoo zullen zij zeggen, „indien wij zouden
verklaren, dat sinds de geest van Marx in zijn beken
is en zijn graf alleen zijn vergane beenderen bevat,
het graf weinig ter zake doet; maar het gaat boven
ons verstand, dat de Britsche kameraden, het gewone
respect voor graven en monumenten hebbende, geld
aan een kapitalistische firma zouden betalen om een
proletarischen stenhouwer te huren, die met zijn ge-
reedschap aan Marx graf gaat werken.“

Onze beweging zal een vrij povere figuur slaan we-
gens deze zaak in de oogen van de internationalen,
kameraad. En wanneer een of meer onzer kapitalis-
tische meesters de oproep van de „Plebs“ lezen, zullen
zij elkander knipoogend zeggen: „Ze slapen nog stevig,
die slaven — wat snorken ze!“

(Worker's Dreadnaught) Het Zoeklicht.

Dat de Berlijners geen reformisten zijn, of om 't onduidelijker uit te drukken, dat de Berlijners geen Berlijners zijn, wordt trouwens door de Essenaars zelf bewezen. En wel hierdoor:

Nog nooit zijn de Essenaars ons met reële feiten gekomen, om te laten zien, bij welke actie de Berlijners getoond hebben reformisten te zijn. Staking op staking en actie op actie heeft 't Duitse proletariaat gevoerd. Maar nog nooit kwamen de Essenaars, om ons te zeggen: bij die of bij die staking, bij die of die actie hebben ze reformistisch gehandeld.

En daarom kan ik niet anders zien, dan dat de Berlijners anders worden voorgesteld, dan ze zijn. En daarom zou ik meer dan tevreden zijn, als onze Hollandse K.A.P. uit zulke Berlijners bestond. En daarom verklaar ik, dat de Berlijners worden verdacht gemaakt.

En waarom?

Uit leiders-politieke overwegingen inzake de 4e Internationale.

Zoals bekend kannte Berlijn zich er tegen, dat de 4e Internationale nu reeds zou worden opgericht. En wel op grond daarvan, dat er in de verschillende landen nauwelijks van een K.A.P. gesproken kon worden. Mochten er in Holland, Engeland, Bulgarije, Zuid-Afrika ook al K.A.P. groepen of partijen bestaan, deze waren toch van heel ander, van minder vast karakter, dan de K.A.P.D. De K.A.P.D. was uit de revolutie geboren, waardoor de K.A.P.-principen tot vleesch en bloed van de partij waren geworden.

De partijen in andere landen zijn niet in de revolutie geboren en zijn meer of minder naar de K.A.P.-principen toegeleden door 't reformisme van Moskou. Bij de K.A.P.D. overheerscht daardoor het positieve karakter, bij de andere K.A.P.-en het negatieve. Bij de een overheerscht hoe het wel moet, bij de anderen, hoe het niet moet.

Bij een internationale vereniging zagen de Berlijners hierin een overheerschen van de Duitse partij, zoals we dat vroeger in de sociaal-democratie hebben gezien. Ze beschouwden de internationale op dit ogenblik dus als „maakwerk“.

We willen terstond ronduit verklaren, dat ons dit niet de enige redenen toeschijnen. Een andere voorname reden was, dat bij 't vormen van een internationale ongetwijfeld Sach en Schreuder daarin de leiding zouden vormen. Deze beschouwen ze echter als „peril-bonzen“, die nog behept waren met de oude leidersmentaliteit van Lodewijk XIV: de partij dat ben ik!

Nu is 't een feit, dat bij een rationeel stemmenverdeling op 't congres van de K.A.P.D. waarschijnlijk geen meerderheid voor de oogenblikkelijke oprichting van een internationale gevonden zou worden. Door een belachelijke stemmenverdeling, waarbij Berlijn met een paar duizend leden evenveel of even weinig stemmen had als bijv. Nergenshuizen met 20 leden¹⁾, was 't mogelijk het besluit er door te halen. Berlijn erkende de op deze wijze tot stand gekomen besluiten niet, waarmede ze zich z.g. buiten de partij stelde.

We moeten hier goed zien, dat de Essenaars de Internationale, hoe zwak die dan ook zijn mocht,

stelden boven de eenheid van de K. A. P. D., dat ze zeiden: liever een splitsing, dan geen Internationale.

Nu leiders van de Essener-richting een Internationale wilden (tot elke prijs²⁾), moesten er argumenten gevonden worden, om tegen de Berlijners te kunnen optreden. En die argumenten werden dan gevonden in hun z.g. reformisme. De praktijk heeft geleerd, datze geen reformisten zijn en dat het een bloote verachtmaking was.

De erkenning van dit feit werpt een nieuw licht op 't ontslaan van de 4e Internationale.

Leiderspolitiek.

En zoals leiderspolitiek altijd voert tot verzwakking van de revolutionaire beweging, zoo ook hier, in Duitsland, aan de vooravond van de heftigste klassenbotsingen, een gespleten partij. De geconstrueerde verschillen overgedragen in Holland en Bulgarije, waardoor de werkkraft wordt omlaag gedrukt.

Wat nu?

¹⁾ Op ons congres hebben we hier reeds op gewezen.
²⁾ Ook wij erkennen een Internationale als gebiedend noodzakelijk. Echter niet tot elke prijs.

Onze voorloopte taak.

De gemakkelijheid waarmee de heersche klasse zoowel in het buitenland als hier de arbeidersklasse terugslaat is opvallend en een bewijs, dat de revolutionaire strijd nu nog weinig betekent.

Hoewel vooral in Amerika, Engeland en Frankrijk de strijd der arbeiders nog steeds „vakverenigingsstrategie“ is, slaat ook zelfs tegenover deze landen in dit opzicht nog 't de arbeidersklasse in Holland een pover figuur.

De vakvereniging is gemeen goed geworden en tegelijk daarmee de parlementaire gedachte vastgegroeid in de hoofden der arbeiders. Want ofschoon in andere opzichten achterlijk op 't gebied van parlementarisme, vooral op economisch terrein, is de Hollandse arbeider vlug „bij“ gekomen; de vakbeweging is daar het sprekende bewijs van.

Wij weten, welke rol in verschillende grootbedrijven, zoals haven- en transportbedrijf, machineindustrie en spoorwegen de vakbeweging speelt.

Een „goede“ vakbeweging zorgt voor een rustige gang van zaken. Spontane stakingen moeten worden voorkomen, terwijl allerlei „wenschen“ en „bezwaren“ door de besturen met de werkgever worden besproken.

Wat heeft de vakbeweging aan de zelfbewustheid van de arbeiders al een afbreuk gedaan! Zoo, dat wij wenschten, dat hij er nooit geweest ware. Het organisatiebesef zou dan wellicht wat minder, maar de revolutionaire strijdvaardigheid veel meer ontwikkeld zijn geweest. Maar deze verzuchting helpt ons niet: de vakbeweging is er en met deze een bedorven proletariaat. En hoewel de kapitalistische maatschappij wankel staat vanwege de onmacht der bourgeoisie haar weer op te bouwen, is de positieve kracht der arbeidersklasse niet aanwezig deze onmachtige bourgeoisie neer te slaan. Het streven van groote groepen proletariërs in partijen en vakbonden wijst er juist op,

gloeiende redevoeringen, om de boeren van 't recht van de opstand te overtuigen. Ze spraken en buidelden tot . . . een koerier in de vergadering stilletoes kwam melden, dat de krijgslist gelukt was. De arbeiders hadden in die tijd de geweren uit de huizen gehaald.

Zoo vollrok zich op Zaterdag, Zondag en Maandag de bewapening. Maar voor de tienduizenden waren maar een paar honderd geweren beschikbaar. De geest van den opstand, het waarachtige **Eenhedsfront van gelijkgerichte krachten** kon echter meer dan kanonnen en mitrailleurs. Geen vakbond, noch politieke leider had iets te zeggen. Alleen 'ij, die opstonden en de gevoelens van die massa wisten te vertolken, zij waren de erkende leiders en vonden gehoor.

* * *

Terwijl 's Maandags de bewapenden in Hagen tot geregelde troepen ingedeeld zouden worden, gilden de stoomfluiten en sirenen van alle fabrieken hun snepend alarmkrijt. Het proletarische massahart, dat in ongekende beving voor zijn klassebelangen gevoelig was, als een fotografische plaat voor het licht, had onmiddellijk doorproefd, welk gevaar dreigde. Als door draadloze toestellen overgeleid, verspreidde zich het bericht, dat in Wetter Rijksweertroepen werden ontladen, om

rust en orde

te bewaren. En dat nog wel troepen van het in Westfalen zoo gehate en gevreesde corps Lichtslag.

Al wat loopen kon, gewapend of niet, snelde naar Wetter. Leiders, die eerst met de troepen onderhandelden wilden, vonden geen gehoor. Verklaringen, dat de militairen zich niet bij Kapp hadden aangesloten, werden

dat het proletariaat bij de wederopbouw van het kapitalisme actief werkzaam is. Actief werkzaam, niet alleen, doordat de proletariër nu eenmaal gedwongen is, zijn arbeidskracht te verkoopen, maar vooral door het sluiten van den vrede in den vorm van overeenkomsten met de kapitalistische klasse en zijn organen.

De 3e Internationale voelt zich meer en meer verwant aan de 2e. Het z.g.n. proletarische „Eenhedsfront“ van alles wat zich tegen de proletarische revolutie keert zal eindelijk wel tot stand komen.

Niettegenstaande al deze neerdrukkende omstandigheden, moet toch de kleine kern der arbeiders, die revolutionair zijn, een weg zien om te komen tot het communisme.

De groote moeilijkheid om de juiste weg te gaan, ligt niet zozeer in de strijd tegen het kapitalisme zelf, als wel in het beïnvloeden van de mentaliteit der groote, parlementair opgevoede, arbeidersmassa's. De taktiek, welke hierin g'volgd wordt, heeft ook binnen het raam onzer partij reeds verschillen doen ontstaan, die reeds daarom zoo moeilijk zijn te beoordeelen, omdat

te Omtrent de feitelijke samenstelling en werkwijze der organisaties, die bovenbedoelde taak hebben ten uitvoer te leggen, kon geen zuivere meening bij het gros onzer leden kon post vatten, doordat de bedrijfsorganisaties in ons land nog slechts „besproken“ zijn en er van praktijk in dit opzicht dus geen sprake is.

2e daar, waar de bedrijfsorganisaties reeds praktisch werkzaam waren of zijn, deze werkzaamheid vaak een verschillende tendenz heeft, zonder dat wij altijd in de gelegenheid zijn te beoordeelen of die situatie een bepaalde tendenz noodzakelijk maakt.

De verschillende taktiek in Duitsland door de bedrijfsorganisaties aan den dag gelegd is oorzaak geweest, dat de z.g.n. Berlijnsche richting als de „reformistische“ gekwalificeerd werd.

Over de geschillen in de Duitse K.A.P. heeft onze partij ook al iets gezegd en nu reeds. nu in dit droevig landje binnen afzienbare tijd nog van geen bedrijfsorganisatie sprake is (praktisch) slooven onze genooten zich uit bij voorbaat reeds stellig te nemen!

Hoe zal de bedrijfsorganisatie in Holland er uit zien? Wat zal ze doen? Hoe groot zal dan nog de invloed zijn der vakbeweging? Ja, hoe zal de internationale situatie worden?

Men zal zeggen: Onze partij is anti-parlementair en als zodanig stelt zij zich op het standpunt van de bedrijfsorganisatie, dit is op het standpunt van de absolute zelfwerkzaamheid der arbeiders. De vraag is nu maar: waaruit bestaat — in eerste instantie — de werkzaamheid der bedrijfsorganisatie? Zal haar werkzaamheid afhankelijk zijn van de graad van verval van het kapitalisme? Van de mentaliteit der massa? Van zooveel andere omstandigheden? Wij meenen van wel. Wanneer komt de bedrijfsorganisatie, of liever wanneer moet hij komen? Als het historisch noodzakelijk is. Dan ook pas kan de taktiek — dit is iets anders dan de doelstelling! — zuiver bepaald worden.

Onze leden dienen in elk geval tegenover zekere stellingen of voorschriften inzake hun houding tegenover de kapitalistische ondernemer een kritische en ge-

den met hoen begroet. Voort ging het naar Wetter! Van alle stadjes in de omtrek kwamen de duizenden aanzetten en bezetten de heuvels rondom Wetter.

Inderdaad werd daar een troepenafdeling ontladen. Kanonnen, mitrailleurs en verder gereedschap werd op 't station gezet.

Een comité van actie ging naar 't station en onderhandelde met de aanvoerder der troepen. Dit was echter spoedig afgelopen, met de mededeeling, dat hij er niet aan dacht terug te trekken en met kanonnen zou schieten, indien de 200 Hagenaars zijn troepen zouden aangrijpen.

De overste bracht het station in staat van verdediging, maar miste een mitrailleur, die de arbeiders gedurende de onderhandelingen per ongeluk hadden meegenomen

Vreeselijk woedde de strijd. De kanonnen en mitrailleurs konden door de terreingesteldheid van omliggende bergen zoo goed als niets beginnen. En de eene soldaat na de andere sneuvelde. Versterkingstroepen rukten aan, maar ze werden ontwapend en leverden slechts krijgsmateriaal aan de woedende proletariërs. En eenige uren later was de Rijksweert met 64 dooden in de pan gehakt. De arbeiders moesten 7 kameraden betreuren.

Toen kwam 't bericht, dat ook in Herdecke troepen waren binnengerukt. Allen daarheen! En de Rijksweert was hier zoo verstandig zich over te geven. Een afdeling huzaren uit een naburig stadje werd ontwapend.

Ondertusschen rukte de volgende dag een afd. militairen Dortmund binnen, om de reeds verslagen corporsen te ontzetten. 't Gemeentebestuur achtte het beter, dat de soldaten maar weer afrokken. Aldus geschiedde. Maar onderweg werden ze aangevallen en de Rijksweert keert weer terug naar Dortmund, onde-

terseverde houding in te nemen, vooral omdat de praktijk nog iets anders is dan de theorie.

Zoo lezen wij b.v. in een artikel (waarschijnlijk van Schreuder K.A.P.D.) het volgende over A.A.B. en loonstrijd:

Wordt een lid van den A.A.B. in een kapitalistisch bedrijf te werk gesteld, dan sluit hij als individueel arbeider een *persoonlijke overeenkomst* (natuurlijk noodgedrongen), waarin de loon- en arbeidsvoorwaarden overeengekomen worden. Is hij aan het werk en blijkt het loon ten gevolge van de voortdurende stijging der prijzen niet meer voldoende om zijn naam te betalen in stand te houden dan gaat hij opnieuw als *individueel arbeider* naar den ondernemer met het verlangen, een verandering te brengen in zijn persoonlijke overeenkomst in den vorm eener verbetering van zijn loon- en arbeidsvoorwaarden. Wordt deze zonder meer toegestaan, dan is de zaak voor hem tot 'n volgende keer van de baan.

(Dit slaat zeker op een boerensmidsbaas met 2 knechten. Iemand, die in een grootbedrijf werkzaam is begrijpt dit direct!) Maar nu verder:

Staat de ondernemer deze verbetering niet toe, dan heeft het A.A.B.-lid als individueel arbeider in het bedrijf een aantal middelen tot zijn beschikking, om zijn verlangen door te zetten, zoals b.v. staking en lijdelijk verzet. Het spreekt van zelf, dat niet in een en het zelfde bedrijf het eene A.A.B.-lid heden, het andere morgen en een derde overmorgen tegenover de ondernemer optreden zal met zulk een eisch of zulke middelen om deze ingewilligd te krijgen. Doch alle A.A.B.-leden, die in een bedrijf werkzaam zijn, zullen — daar zij meestal op grond van een overeenkomst met dezelfde inhoud (maar elk voor zich!) hun arbeidskracht aan den ondernemer verkocht hebben — met elkander solidair zijn, en ook met de andere arbeiders in het zelfde bedrijf, indien deze een verbetering hunner loon- en arbeidsvoorwaarden van den ondernemer verlangen. De leden van den A.A.B. als individuele „werknemers“ zullen dus kalme met de overige „werknemers“ van het personeel tegenom dergelijke eischen aan den ondernemer stellen.”

Als wij nu deze advocatuur uit elkaar halen, wat zien we dan? Dit: de A.A.B.-leden stellen individueel een eisch, echter in overleg met elkaar en gaan daarvoor desnoods georganiseerd (want overleg is organisatie!) in strijd. Ze hebben dus buiten A.A.B. een . . . vakorganisatie met dit verschil dat het geen vakorganisatie heet.

B.v.: in het spoorwegbedrijf komt een bedrijfsorganisatie tot stand.

De leden zijn verdeeld over verschillende plaatsen van Noord tot Zuid. Zij bespreken (buiten de A.A.B. om) met elkaar de loonsverlaging en de middelen om zich daartegen te verzetten. 't Spreekt van zelf, dat zonder voldoende voeling met elkaar te houden zou zonder voldoende organisatie zulk een verzet op niets uitloopt. Daarom dus organisatie. Met welke bedoel-

verlies van krijgsmateriaal. Dan liet de volgende dag maar opnieuw geprobeerd, nu per spoor. Om geen last te hebben van de arbeiders vertrekken ze 's morgens al om 5 uur. Maar 't zal niet gaan. Even buiten Dortmund zijn de rails opgebroken.

Weer terug. En ondertusschen rukken van alle zijden de proletariërs op, voorzien van de wapens der politie, burgerwachten en soldaten. Tegen de geweldige arbeidersmassaas is niets te beginnen. En 't straatgevecht is dan ook gauw beslist: Alle militairen worden ontwapend, de krijgsvoorraden uit Dortmund in beslag genomen.

Het eerste verzet is hiermee afgesloten. Hoe interessant het ook moge zijn, de strijd verder te vervolgen in Rijnland, we kunnen het hier niet doen. We moeten volstaan met korte mededeelingen, hoe ook hier de Rijksweert werd ontwapend, naar Wezel vluchtte, of in 't bezette gebied werd gedreven. Remscheid, Elberfeld, Barmen, Essen, werden na hevige gevechten ingenomen Dusseldorf, Mülheim, Hamborn, Dinslaken, Duisburg werden door de Rijksweert ontruimd. De ineenstorting van het leger was volkomen. 't Gold au een stevig Rood Front op te bouwen tegen Wezel en Munster, om door een offensief deze hoofdsteden van de Rijksweert te veroveren. 't Eenhedsfront in de massa was schitterend. 't Proletariaat kende in den strijd geen geloof en geen partij. Van christelijk tot kommunist vocht, behoudens kleine uitzonderingen, broederlijk te zamen.

De kracht van 't Roode leger, was zoo geweldig, zoo onweerstaanbaar, dat van burgerlijke zijde onop- houdelijk werd en wordt beweerd, dat de organisatie er van reeds lang te voren was voorbereid. Toch was er geen sprake van voorbereiding. De Eenheid

van Wil smeedde het leger aaneen, en maakte het on- ling? Voor inbeslagname van 't bedrijf? Neen, betere loon- en arbeidsvoorwaarden! De leden van de A.B.B. zijn dus niet georganiseerd in de bestaande vakorganisaties maar doen gelijk werk als deze.

Wie zijn heeft deze stelling of dit standpunt aan zijn bedrijfsgenooten te propageeren loept kans, niet serieus genomen te worden.

Wat moeten wij dan doen?

De zelfbewustheid aankweeken door te wijzen op het verraad en de onmacht der vakbonden als parlementair lichaam.

Met de zelfbewustheid der massa komt de bedrijfsorganisatie die haar betekenissen ontleent hieraan, dat haar bestaan geen **maakwerk** is maar een door de historische noodzaak tot stand gekomen strijdorganisatie die haar leden niet buiten zich maar in haar doet strijden voor de verovering en 't behoud der macht.

We zijn in Holland nog niet zoover, dat de massa naar ons luisteren wil, haar staap met ons strijden wil. Onze eerste taak is daarom het ontmaskeren van steunpilaren van het kapitalisme dit is het parlement in politiek en *bedrijf*.

De verschillen in de K.A.P.D.

II
De Arbeidersbond, wat hij is, en wat hij niet is. (Uitbreuk).

Als een gestadig gebrek onder- vinden wij het niet bekend zijn van tal van partijgenooten met deze artikelenserie, die de taktiek der Essener richting weergeeft en die, zij het ook niet oorzaak, dan toch aanleiding is geweest van de splitsing in de Duitse partij.

Daarom volgt hier het zoo nood- dige uitbreuk.

I.
Geconstateerd wordt dat de Arbeidersbond zich in een ernstige crisis bevindt. Het gaat om een volkomen verschillende uitlegging van het program van den A(lgemeenen) A(rbeiders) B(ond), wat betreft zijn taktiek, of wel om pogingen tot verandering van dat program op dit punt.

Het program van den A.A.B. grondt zijn bestaansrecht op het geloof in het begin van de doodskrisis van het kapitalisme, d.w.z. op het ingetreden zijn van het kapitalisme in zijn laatste levensfase, een fase die de arbeiders zich moet doen afkeeren van het reformisme en die revolutionaire strijd tot historische noodzakelijkheid maakt.

Wat is nu het verschil tusschen reformisme en revolutie?

Reformisme is de strijd binnen het kapitalisme voor betere loon- en arbeidsvoorwaarden, m.a.w. *de strijd om een groter aandeel in het privaat-eigendom*. Deze strijd voert elke aparte proletariër in concurrentie met de andere individuen („Einzelmenschen“) in zijn belang van privaat-persoon, die, teneinde binnen het systeem van het kapitalistisch privaat-eigendom te kunnen

overwinnelijk. Maar kwam niet spoedig een stevige legerorganisatie? Hoe vond de Eenheid van Wil der massaas haar uitdrukking in organisatie?

Laten we terstond vertellen, dat de massaas nog steeds zoo bevangen waren in oude tradities, in oude strijdwijzen, dat de strijd mede daardoor verloren ging. De massaas sloten metterdaad hun strijdbaar eenheidsfront en behielden organisatorisch hun politieke en vakversplintering. Zij benoemden weer hun beroeps-politici van alle schakeering tot hun leiders, en deze knoeden de boel kapot. In de massa het Eenhedsfront van gelijkgerichte krachten; in de leiding het Eenhedsfront van elkaar tegenwerkende of ophefende krachten. En zoo bekriftigde ook deze opstand zichzelf.

Hoe groot 't Roode Leger geweest is, is niet bekend. In ieder geval waren er meer dan 100 compagnieën. De indeeling tot deze formaties was geografisch, gekozen naar de plaatsen. Bijv. compagnie Hamborn, compagnie Dortmund enz. Deze plaatselijke indeeling stond hiermee in verband, dat betreffende steden voor de uitrustings- en loonuitbetaling der troepen moesten zorgdragen. Zoo droegen een 50-tal compagnieën plaatsnamen. Ongeveer 30 droegen de naam van de aanvoerder, 13 de naam van bekende socialist: Rosa, Liebknecht, enz.

De aanstelling tot aanvoerder geschiedde meestal niet van anderen op, dus door de soldaten, maar gewoonlijk van bovenaf, door 't plaatselijke legerbestuur. In iedere plaats was n.l. naast het politieke bestuursorgaan ook een militair. Dat militaire bestuur had de zorg voor verdeling der wapens, de indeeling in legerafdelingen, 't inschrijven van Roode Soldaten, handhaven militaire discipline, dikwijls 't bewaren der

leven, een stuk van dit privaat-eigendom noodig heeft. Voor dezen strijd te kunnen eigen bate schiepen nial deze individuen tesamen de vakverenigingen, die dus voor elk van haar leden een zoo groot mogelijk stuk privaatbezit moeten veroveren. Maar omdat elke afzonderlijke vakverenigings-arbeider zich niet kan onttrekken aan het streven naar steeds meer privaat-eigendom, (dus ook zijn vertegenwoordiger, de vakvereniging niet), strijdt deze laatste zoo verberd vóór het behoud van het kapitalistisch privaat-eigendom, zij strijdt slechts binnen het raam van het kapitalistisch stelsel.

Revolutie is de strijd tegen het kapitalisme als zodanig, tegen het kapitalisme als systeem, m.a.w. niet de strijd om een aandeel in het privaat-eigendom, maar tegen het bestaan van het privaat-eigendom. Deze strijd kunnen de proletariërs slechts voeren als aaneengesloten klasse, niet individueel, en wel in het gemeen belang van de proletarische klasse: doel is de omzetting van privaat-eigendom in het gemeenschappelijk eigendom van het proletariaat. Voor dezen strijd heeft het proletariaat. Voor dezen strijd heeft het proletariaat een organisatie noodig. De vakverenigingen — zelf een stuk kapitalisme — kunnen dit niet zijn; deze taak valt ten deel aan de A.B.B.

Daar dit klassendoel, omzetting van privaat-in gemeenschappelijk klassenbezit is nu de *eenige* taak van den A.B.B. Deze treedt niet op voor het privébelang van elken afzonderlijke arbeider, als binnen het kapitalisme levend mens, hij treedt dus nooit op ter verbetering van loon of arbeidsvoorwaarden van zijn leden, want als hij dat zou doen, was hij (de A.B.B.) daarmee meteen vakvereniging geworden, de A.B.B. echter neemt de vertegenwoordiging van het persoonlijk belang van den afzonderlijke arbeider niet op zich.

Wie dus in den A.B.B. treedt, doet daarmee een groote schrede. Hij geeft de organisatorische behartiging van zijn persoonlijke belangen binnen het kapitalisme op, en moet die belangen in de toekomst maar zelf, alleen verdedigen. Want een organisatie kan niet het eene doen, zonder het andere tegelijkertijd te laten, m.a.w. als de A.B.B. het kapitalisme als stelsel bestrijdt, kan zij geen strijd voor persoonlijke belangen binnen het kapitalisme voeren.

De vakverenigingen hebben hun historisch bestaansrecht gehad, zij dienden het proletariaat zolang het kapitalisme zich in stijgende lijn ontwikkelde, toen onttegening van de bourgeoisie door het proletariaat noch mogelijk, noch noodzakelijk was.

De idee van den A.B.B. zou verder in 1914, bij het verraad der vakverenigingen, opgekomen zijn.

Ook met „revolutionaire“ middelen mag de A.B.B. niet voor meer privaatbezit voor zijn leden zorgen; ze concurreren dus in geen deele met de vakvereniging. Het zit 'm dus niet in de strijdmethode, maar in het doel van den strijd, dat voor den A.B.B. is: de afschaffing van het kapitalistisch privaatbezit.

Dus niet alleen houde men het doel in het oog, neen, ook die organisatie, die zich alleen tot dat doel kan doorvechten, wordt geschapen, maar de strijd daarv. is nergens anders opgericht, dan opdatdoel alleen.

Wie meer loon verlangt, moet konsekwant daarheen

plaatselijke orde, verdeling munitie, voorraden, enz.

Met 't nagaan van de organisatie voelen we onmiddellijk, dat we in de partijknoei oel terecht komen. Wie vormde 't legerbestuur, de „generale staf“? Waar was 't gezeteld?

Eigenlijk waren er drie legerbesturen. 't Eene was vertegenwoordigd in de persoon van de onafhankelijke schoolmeester Stemmer. Hij behoorde tot hen, die hoe- wel niet van hooger hand geroepen; toch gekomen waren. Hij was de daadwerkelijke militaire leider, uit de massa voortgekomen, die met of zonder opdracht organiseerde, waar hij kon, hij was de eigenlijke leider van de militaire massa.

De twee andere legerbesturen vochten er voortdurend over, wie nou eigenlijk de baas was. Daarvan zetelde er één in het centrum der onafhankelijken, in Westfalen (Hagen), 't andere in 't syndicalistisch-kommunistische Rijnland (Mülheim a.d. Ruhr).

Het Hagense leiding bestond uit 4 personen. N.l. 1 onafhankelijke, 1 democraat, 1 C.P.-er, 1 S.D.A.P.-er. Deze lui waren niet in 't legerbestuur, omdat ze vóór alles militaire organisators of aanvoerders waren, maar ze dankten eenvoudig hun plaats aan hun diploma- boekje van een bepaalde partij. Met andere woorden: een legerleiding gevormd door partijkonkel.

De radicalere Mülheimse leiding was niet het werk van „partijinstanties“. De leiding viel daar als vanzelfsprekend toe aan de syndicalist Karl Leidner e.a., die hun sporen als militaire leiders in 1918 en '19 verdiend hadden en daarvoor dan ook door de Duitse klasseinstelling werden vervolgd. (Wordt vervolgd.)

¹⁾ Zie „Beitrag zur Geschichte und Soziologie des Ruhraufstandes“, door G. Colm. Uitg. G. D. Baedeker, Essen a.d. Ruhr.
²⁾ Zie blaz. 29.

gaan, waar het privaatsbezit aanbeden wordt, waar be-
dragen wordt over beschermingsmaatregelen, bedoeld
wordt dus: naar de vakvereniging.

III.

Tijdens de doodscrisis van het kapitalisme wordt
het iederen arbeider echter steeds moeilijker zich (zijn
bestaan) te handhaven. Hij verlangt dus naar aaneen-
sluiting, teneinde met de groote stootkracht van het
georganiseerd optreden zijn leven binnen het kapita-
lisme te kunnen rekken, daarom nam dan ook na den
oorlog in Duitschland het aantal leden der vakorgani-
saties ontzaglijk toe. Zoo is bijv. ook de ontsane
neiging tot organisatie bij de ambtenaren te verklaren.

Maar hetzelfde ondervindt de A.B.B. Vele A.B.B.
leden zullen proberen de A.B.B. te maken tot een
wapen bij hun strijd tot instandhouding van het leven.

IV.

Een groep nu probeert de A.B.B. te maken tot een
organisatie, die levensmidelen-opslagplaatsen, veemen,
enz. bezet en in beslag neemt, maar tegelijk de kapita-
listische staatsorganen laat bestaan, en die dus zóó
de positie der leden verbetert.

Anderen willen gewone vakverenigingsloonschrijver,
en dit vindt de schrijver nog gevaarlijker; dit toch ligt
nog meer in de huidige geest van het proletariaat.

Er zou door deze tweede groep een overgangstijp-
perk worden aangenomen, in dien tijd moesten omdat
nog lang niet alle arbeiders rijp zijn, maar teneinde
ze toch in den A.B.B. te trekken, loonschrijver met
revolutionaire middelen gestreden worden. Men zou
het oude doel niet vergeten, en de kapitalistische op-
bouw saboteeren.

Dit nu is, meent de schrijver van de artikelenserie,
Dehmann, volgens het historisch materialisme
onmogelijk; de A.B.B.'ers zouden door deze taktiek
veranderen, ze zouden vakverenigingen worden.

Om zijn beweringen te bewijzen haalt de schrijver
nu eenige citaten uit andere artikelen (zoogenaamd
van Berlijnsche richting) aan.

De rebelle, de opstand, die noodzakelijkerwijs zal
ontstaan, moet door klassebewustheid in goede banen
geleid worden: revolutie worden. Voor de A.A.B. zij
dus steeds de leidster: de klassebewustzijnsontwik-
keling van het proletariaat.

V.

K.A.P. en A.A.B. zijn niet zoo maar politieke en
economische organisaties als bv. vakvereniging en
S.D.A.P., deze laatste vechten de een voor *verovering*
de ander voor *behoud* van privaatsbezit. Het doel van
K.A.P. en A.A.B. is: vernietiging van het kapitalistisch
raam; daarna richt de K.A.P. de proletarische staats-
macht in; de A.A.B. voert de kapitalistische in de
kommunistische huishouding over. De strijd van A.A.B.
en K.A.P. wordt oorspronkelijk in verschillende om-
geving gevoerd, beider doel echter is *vernietiging* van
het privaatsbezit.

VI.

Elk A.A.B.-lid moet aan de vragen van den dag in
het bedrijf levendig deelnemen; hij moet met alle mid-
delen proberen zijn leven tijdens de overgangstijd van
de kapitalistische doodscrisis te behouden, en er daarom
ook naar streven, dat hij meer loon, korter arbeidstijd
en beter veiligheidsmidelen verkrijgt, maar hij moet
weten, uitspreken en ook er naar handelen, dat deze
strijd om de middelen tot handhaving van zijn bestaan
tijdens de doodscrisis zijn persoonlijke zaak als privé
persoon is, niet de zaak van den A.A.B. als organi-
satie. Ieder verzorgt dus zijn eigen bestaan als par-
ticulier, de A.A.B. houdt zich niet particulier bestaan
niet op of bezig.

2e Halfjaarverslag der K.A.P.N.

van den Partij-secretaris.

Zoals te voorzien was, heeft de steeds toenemende
werkeloosheid en de verslechterende der arbeidsvoor-
waarden voor de nog werkende arbeiders, ook het
2e halfjaar van het bestaan dezer partij gekenmerkt.
Dat wil zeggen, dat de doodscrisis, waarin het kapita-
lisme verkeert, ook in Holland in steeds sneller
tempo gaat doorwerken.

Hiervan is in de hoofden der arbeiders echter nog
niet veel te bespeuren. De groote massa blijft achter
de leiders aansjokken die „Parlement” en „Vakbewe-
ging” aanprizen als „de” middelen om uit de ellende
te geraken.

Het is niet te verwonderen, dat het, gezien deze
mentaliteit van het proletariaat, nog niet aan ons is mogen
gelukken, ergens bedrijfsorganisaties in het leven te
roepen. Wel komt langzamerhand het besef boven, dat
met de vakbeweging niet veel meer te bereiken zal
zijn, maar onze partij is nog te klein en heeft U zeer
met financiële moeilijkheden te kampen gehad, om

het proletariaat hier er toe te krijgen, de vakbeweging
principeel te verwerpen, als zijnde op het moment
een der hechtste bolwerken van het kapitalisme.

Evenzoo is het met het parlement. Wel hebben bij
de verkiezingen in juli honderdduizenden niet gestemd,
maar het zou verkeerd zijn, om te meenen, dat een
groote gedeelte dezer thuis blijvers niet heeft gestemd
op de gronden, aangegeven in het door ons verspreide
anti-verkiezingsmanifest. Wel is, door het groote aan-
tal kiezers, die van de stembus zijn weggebleven,
praktisch de stemdwang opgeheven. Tot op heden is
dan ook geen der partijgenooten, welke krachten ons
besluit, niet hebben gestemd, hiervoor gestraft.

Tijdens de verkiezingen heeft onze partij zich flink
gehouden. Een manifest werd in 25000 exemplaren
door het land verspreid. Er is gedebatteerd en er zijn
anti-verkiezingsvergaderingen belegd, terwyl in de groote
steden uitstekende en inslaande straatpropaganda werd
gemaakt, wat niet zonder resultaat is gebleven. Ge-
rekend naar het klein aantal partijgenooten is er, zeker
in de groote steden, flink naar buiten gewerkt. Voor-
namelijk de straatcolportage met onze krant is een
succes geweest. Des te meer treft het zwaar, dat aan
de plannen om van de „Komm. Arbeider” weekblad
te maken, nog geen uitvoering is gegeven. De afde-
elingen, welke door hunne geringe offervaardigheid
hiervan de schuld zijn, dienen ten spoedigste hun leven
te beteren. Zonder een orgaan, waarin onze beginsten
zoo klaar en eerbij mogelijk worden uiteengezet, zal
onze strijd voor een revolutionaire beweging hier in
Holland, schier hoopeloos zijn.

Het kan niemand verbaasd hebben, dat onze partij
in Ierland iets teruggelopen en 1 afdeling (Utrecht)
werd opgeheven. Niet allen, die met ons de K.A.P.N.
stichten bleken bij ons te hooren en een zuiverings-
proces, hetwelk nog wel niet afgeloopen zal zijn, was
noodig. Het komt bij ons nu eenmaal niet in de eerste
plaats op de hoeveelheid, maar wel op de hoedanig-
heid der leden aan. En het lidmaatschap der K.A.P.
stelt hoge eischen aan de arbeiders.

In Augustus j.l. werd in Utrecht een landelijke con-
ferentie gehouden, waar de stellingen der Komm. Arb.
Internationale werden behandeld en aangenomen. Dit
geschiedde met algemeene stemmen. Hoewel hieruit
gerust geconcludeerd mocht worden, dat de gansche
partij achter de Komm. Arb. Internationale staat, blijkt
achteraf, dat door enkele personen getracht wordt, ook
hier de verderfelijke „Berlijnsche” theorieën te propa-
geeren, en dat wel op een wijze die niet door den
beugel kan. Tegen dit feit, alsmede tegen het belaste-
ren en heenen onze partij in „Berlijnsche” organen,
dient fel te worden opgetreden. Het kan niet geduld
worden, dat onze partij, die zoozeer behoefte heeft
aan een gesloten optreden naar buiten, op deze wijze
wordt uiteen gescheurd door lieden, die krachten onze
principes niet bij ons behoeven. Was onze partij or-
ganisatorisch sterker geweest, dan had dit euvel eerder
uit den weg geruimd kunnen worden. Het bleek echter,
dat ons organisatie-principe, eigenaardige moeilijkheden
opleverde. Zoo b.v. het feit, dat het P.B. te zeer over
het land verspreid zij, zoodat vergaderingen niet vaak
en snel genoeg gehouden kunnen worden. Daarbij
komt, dat op eenige uitzonderingen na, de afdelingen
schromelijk nalatig bleven in het voldoen hunner fin-
anciële verplichtingen aan het P.B., zoodat dit den
meesten tijd zonder geld zat. Ook hieraan zal ernstig
de aandacht moeten geschonken worden.

Wij moeten de periode van „ontstaan” der partij
nu langzamerhand als afgelopen beschouwen en flin-
ker, als partij naar buiten gaan werken.
Bedenk, partijgenooten, dat wij dit niet alleen ver-
plicht zijn aan het Hollandsche, maar door ons aan-
gesloten zijn bij de 4e Internationale, ook aan het
Wereldproletariaat.

Wij moeten toonen de stormtroep der revolutie te
zijn!

Congresvoorstellen.

A. Partij en Statuten.

AMSTERDAM.

1. Het congres wordt voorzeten door een com-
missie van 3, te kiezen uit de congres-afgevaardigden.
Leden van het H.B. zijn geen lid van de commissie.
2. Het congres besluit, in het vervolg een P.B. te
kiezen, waarvan het D.B. zooveel mogelijk in elkaars
omgeving woont.

Lid van de K.A.P.N. kunnen zijn, zij, die de leeftijd
van 18 jaar hebben bereikt.

ENSCHDE.

4. Het congres stelt uitdrukkelijk vast dat elk
K.A.P. lid gehouden is, lid te zijn van de afd. in zijn
woonplaats, indien er een bestaat.

5. Het congres besluit, dat de volgende congressen
afwisselend plaats zullen hebben, in steden, waar af-
deelingen zijn.

6. Wijziging statuten: Het congres besluit: In Art.
11 statuten toe te voegen aan den eersten zin: „Na
voorafgaande kennisgeving aan den betrokken per-
soon, (personen)”.
ROTTERDAM.

7. De afd. zijn verplicht, het P.B. om de 3 maan-
den in te lichten omtrent het juiste aantal leden.
8. De afd. dragen voor ieder lid een vast, door
het congres te bepalen bedrag als contributie aan het
P.B. af.

9. Als grondslag voor het bepalen van het aantal
stemmen, dat door iedere afd. op het congres wordt
uitgebracht, dient het gemiddelde aantal leden, dat de
l.i. vergaderingen in het halfjaar voor het congres,
bezocht heeft.

10. Er kan in elke stad slechts een afdeling der
K.A.P. zijn. Het verdeelen in districten of onderafde-
elingen wordt alleen aan het oordeel der bestaande
afdeeling overgelaten. De in één stad bestaande groe-
pen vormen een federatie en gelden tegenover de partij
als één afdeling.

11. Het P.B. wordt uitgebreid met 2 leden. Het
D.B. bestaat uit 3 leden die in één afdeling moeten
wonen.

ZWOLLE.

12. Toe te voegen aan Art. 21 der statuten: „En
een perscommissie, bestaande uit 3 leden. Alle ge-
schillen, betreffende de krant, moeten voor deze com-
missie worden gebracht. Van haar beslissing is even-
tueel beroep op het congres”.

13. Toe te voegen aan Art. 27 der statuten:
„Onder het aantal leden eener afdeling wordt ver-
staan: „Het aantal leden dier afdeling, dat niet meer
contributieschuld heeft dan 6 weken. Werkeloozen
uitgezonderd”.

B. Het Orgaan.

AMSTERDAM.

14. Het congres besluit, dat alle pg. abonné op
de „Komm. Arb.” zijn. Leden die dit besluit niet op-
volgen, zonder geldige reden, worden geroyeerd.

ROTTERDAM.

15. Het P.B. heeft het recht, de redactie of een
radakteur ter verantwoording te roepen en zoonodig
af te zetten. Het P.B. wijst een plaatsvervanger of
plaatsvervangers aan tot het eerstvolgend congres.

16. De regeling der colportage geschiedt in plaat-
sen, waar een afd. is, uitsluitend door de afdeling.

17. De leden der redactie moeten in één afdeling
wonen.

18. De krant wordt ingedeeld in een redactioneel
en een ingezonden gedeelte. Ingezonden artikelen moe-
ten ondertekend worden.

19. Ieder lid van de K.A.P. behoort abonné op de
krant te zijn.

ZWOLLE.

20. Het congres besluit het P.B. op te dragen, een
regeling te treffen, die de geregelde uitgave van de
Komm. Arb. financieel mogelijk maakt. De grondslag
van deze regeling berust, op het pons-pons gewijze
verdeelen der kosten over de leden en wel zoodanig
dat elke afdeling aansprakelijk wordt gesteld voor de
som, die zij krachtens haar aantal leden verschuldigd
is”.

C. Bedrijfsorganisatie.

AMSTERDAM.

21. De K.A.P. benoemt een commissie, die tot
taak heeft, de mogelijkheid van propaganda voor de
Bedrijfsorganisatie onderzoeken en (bij) de partij op
het volgend congres voorstellen in deze heeft in te
dienen.

Terwijl deze commissie verder de taak heeft te
onderzoeken hoe de partij afdeling de actie in de
bedrijven te voeren heeft. Vooral in die omstandigheden
waarbij er belangrijke kwesties in de bedrijven voor-
komen.

D. Andere zaken.

ENSCHDE.

22. Het congres draagt de afd. op alle leden die
gedurende het laatste halfjaar hun verplichtingen tegen-
over de partij niet zijn nagekomen (contributie, steun
„Proletarier”, oprichtingszegel) voor roeyering voor te
dragen.

ROTTERDAM.

23. De afd. Rotterdam besluit, aan het congres
voor te stellen, de leden, die zich op eenigerlei
wijze solidaar verklaren met de zg. Berlijnsche richting,
oogenblikkelijk te roeyeren.

MEDEDEELINGEN.

Door halfjaarverslag en congresvoorstellen moesten
verschillende stukken blijven liggen.

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland
(Sectie van de Kommunistische Arbeiders Internationale)

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN

REDACTIE:
Beukelsdyk 139, 3e étage links, Rotterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106 huis Amsterdam

Abonnementsprijs f 1.50
per halfjaar
Losse Nummers 5 Cent

Het eenheidsfront in Holland.

Wijnkoop wil samen met Troelstra regeren.

Meermalen hebben wij reeds in ons orgaan gewezen op
min of meer bedekte uitlatingen van den heer Wijnkoop, die
bewezen, dat deze heer, chef van de Nederlandsche sectie der
Derde Internationale, het plan had, op zijn beginsel looze refor-
mistische taktiek de kroon te zetten in den vorm van een
ministerieel welke hem waarschijnlijk beter zal staan dan
het indertijd voor de gelegenheid in Moscou door hem
gedragen roode hemd. Zie niet indertijd de heer van
Ravestijn bij gelegenheid van de conferentie in Genue: „Het
diplomatenbestaan is een even eervolle dracht in dienst van
de revolutie als de uniform van het roode leger.”

Wanneer wij vroeger, voordat de K.A.P. uit de Derde
Internationale geworpen was en wij nog het genoegen
hadden, den Heer Wijnkoop en zijn volgelingen in de C.P.
te mogen bestrijden, er op wezen, dat het gevolg van de
taktiek der partij-chefs moest zijn samenwerken met Troel-
stra, werden wij voor lasteraars uitgetreken. Intusschen
heeft de jongste „grootte” kammerde van den heer Wijn-
koop ons volkomen in het gelijk gesteld.

De heer Wijnkoop heeft den heer Troelstra aangeboden,
samen een arbeidersregering te vormen. In het jargon
dezer heeren heet een regering, waarvan zij aan het hoofd
staan een arbeidersregering.

Zoals bij dergelijke plechtige gelegenheden gebruikelijk
is, was het eerste graf van hun verleden trekken de
heeren een uitgestreken snuit — heeft de heer Wijnkoop
gemeend, deze „arbeiders”regering met den heer Troelstra
op verzoeningsgezinde wijze te moeten inleiden. Sprekende
over de verschillen tusschen hem en den heer Troelstra,
zeide hij o. a.:

„Dan zou ik wel eens tot de sociaaldemokraten willen
zeggen: Waar zij met partijen, die verder van U af
staan, dan wij, de verantwoordelijkheid voor de regeer-
ing op U wilt nemen, laten wij dan eens proberen om
een basis te verkrijgen, om als socialistische partijen,
als partijen, die beide wortelen in de arbeidersbeweging,
beide wortelen in de Marxistische leer — wij verwijten
elkaar alleen, dat wij het niet precies goed doen, daarover
wil ik nu niet sechten — de regering te nemen. Er
kan geen politieke, geen enkele ernstige reden zijn,
tenzij een persoonlijke — dat kan ik echter van zoo
hoogstaande mannen niet aannemen — om niet als
partijen, die beoogen, om in dezen tijd de ellende van het
kapitalisme af te weren (cursivering van den schrijver),
den grondslag te trachten te vinden voor de vorming
van een regering. Wij bieden dat aan, ten aanhoore
van het gansche land; wij bieden het aan, niet, omdat
wij meenen dat morgen aan den dag een dergelijke
regering aan die tafel zal zitten, maar omdat in deren
ernstigen tijd die grondslag onder de massa moet worden
gebracht en ook de voortzetting daartoe onder die massa
moet plaats hebben.”

Nu zijn wij het inderdaad met den heer Wijnkoop eens,
dat het verschil tusschen hem en den heer Troelstra niet
groot is. De Heeren kunnen dus samen gaan. Dit samen-
gaan echter te verdedigen met het oog op beider „mar-
xistische grondslag” is wel wat al te kras! De heeren
„wortelen” wel op een taktiek, doch die is niet de mar-
xistische van de revolutie, maar de opportunistische van het
verraad.

Deze „arbeiders”regering zal er volgens den heer Wijn-
koop moeten komen, om de ellende van het kapitalisme af
te weren. Deze bewering loont wel duidelijk aan, hoezeer
de C.P. geworden is een partij van het parlementaire refor-
misme. Het kapitalisme is niet meer in staat, het proletariaat
een zeker levenspeil te kunnen waarborgen. De ellende
van het kapitalisme kan niet worden afgewerd. Historisch
en politiek gesproken is het in de fase van het toenemende
verval gekomen. Geen Wijnkoop en geen Troelstra kan
het proletariaat helpen, de ellende van het kapitalisme af
te weren. Dit is bedrog van den heer Wijnkoop en een
bewijs van zijn verregaande oppervlakkigheid en sociale

kortzichtigheid. Het proletariaat moet als klasse een einde
aan het kapitalisme maken, of er mede te gronde gaan.

De heer Colijn van het groote petroleumkapitaal, heeft
in dit parlementair debat o. a. gezegd: „Wij bevinden ons niet
in een crisis, dit is veel te zacht uitgedrukt, wij bevinden
ons in een neerploffing.” De politiek van het groote kapitaal
zien en zeggen deze dingen toch altijd veel schoner en
duidelijker, dan de schakerende, sentimentele kleinburgers,
die het proletariaat heeten te vertegenwoordigen. Inderdaad,
het kapitalisme bevindt zich in een neerploffing, in zijn
doodscrisis. Het is in een toestand gekomen, waarin pro-
ductie en bezitverhoudingen met elkaar in tegenstelling
gekomen zijn. Natuurlijk tracht de bourgeoisie met alle
middelen, zoowel door de zoogenaamde parlementaire demo-
kratie, als door de openlijke terreur het te redden. De
regering van Mussolini in Italie bewijst dit laatste. Ook
de heer Colijn liet in zijn redevoering dergelijke brutale
terroristische klanken hooren. Dit is thans de geest van de
bourgeoisie. Deze openlijk uitgesproken reactie is slechts
de politieke uiting van den ondergang van het kapitalisme,
dat zich met alle middelen tracht staande te houden. De
illusie te wekken, alsof de ellende van het kapitalisme af
te weren zou zijn door een regering Wijnkoop-Troelstra
(of op welke andere wijze dan ook) is misadag. De ver-
nietiging van de kapitalistische maatschappij staat nu op
de dagorde der geschiedenis.

De heer Wijnkoop, wetend, dat zijn „arbeiders”regering
in Holland nog geen directe kans heeft, zegt, dat voor deze
regering „den grondslag onder de massa’s moet worden
gebracht”. Wij zijn dus in de laatste toekomst een periode
van demagogische propaganda voor de regering Wijnkoop-
Troelstra te wachten.

Deze in een revolutionair mom verholde eenheidsfrontierij
moet onze partijgenooten en alle werkelijk revolutionairen,
die de betekenis van de taktiek van Moscou-Wijnkoop
doorzien, er eindelijk toe brengen, tegen de heeren scherp
en beslist front te maken.

De heer Wijnkoop, zijn rede vervolgend, zegt verder:
„Wij onzerzijds doen geen afstand van onze revo-
lutionaire practijk en van onze revolutionaire theorie,
maar wij erkennen, dat zoals ik reeds zei, op het
oogenblik de conjunctuur voor de revolutie hier min
of meer naar beneden is gegaan.”

Samengaan met den Nederlandschen Scheidemann noemt
de heer Wijnkoop dus handhaving van revolutionaire taktiek
en theorie. Walgelijker bedrog is niet denkbaar. Waarlijk,
het proletariaat moet wel door een poel heen, voor het zich
zal kunnen bevrijden. De heer Troelstra en zijn kornuiten
international zijn de steunpilaren van de bourgeoisie. Meer-
malen heeft de bourgeoisie zich door middel van deze
sociaalverraders, zoals de „Tribune” hen vroeger noemde,
van den ondergang gered. De bourgeoisie en de sociaal-
demokratie is een. Het aanbod van den heer Wijnkoop
aan den heer Troelstra is in wezen een aanbod aan de
bourgeoisie, om samen te gaan tegen de proletarische revo-
lutie. Het is een uiting van het internationaal verraad van
de Derde Internationale en als zoodanig niet een uitsluitend
Nederlandsch verschijnsel. De arbeidersregering is een
onderdeel van de beginsellooze taktiek van Moscou. Het
is een van de vormen van kapitalistische dictatuur, door de
bourgeoisie aanvaard, om het kapitalisme te behouden. De
arbeidersregering staat in oorzakelijk verband met het histo-
rische proces van kapitalisering van Sowjet-Rusland. In
alle landen zijn de partijen van de Derde Internationale hier-
door tot het ergste verraad afgezakt. In Duitschland zijn
de heeren bereid, met de ergste knechten van de bourgeoisie
samen te gaan. In Frankrijk bestaat volgens Trotzky de
Kommunistische Partij voor een zeer groot deel uit bour-
geois. In Tsecho-Slowakije heeft de sectie van de derde
Internationale een eenheidsfront aangegaan met de ergste
reactionairen, o. a. de Christelijk-Nationalen.

De heer Wijnkoop, die vroeger de Bolsjewisten open-
lijk en zijdelings bestrafte, volgt natuurlijk, nu de Derde
Internationale volkomen reformistisch geworden is, getrouw
de tactische aanwijzingen van Moscou, die volkomen in
overeenstemming zijn met zijn eigen contra-revolutionaire
aspiraties.

Het Nederlandsche geval is echter typeerend voor de
tactiek van de Derde Internationale. In een landje als
Holland wordt op volkomen reactionaire gronden, namelijk
de ongunstige conjunctuur voor de revolutie, door den chef
van de C.P. een eenheidsregering met de ergste arbeiders
vijanden voorbereid.

De heer Wijnkoop heeft den heer Troelstra als gronds-
lag voor de samenwerking een programma van tien punten aan.
Wij zullen de tien punten des heeren Wijnkoops niet aan
een critiek onderwerpen. Het regeringsprogramma van dezen
vroegeren Marxist heeft voor ons niet de minste betekenis.
Iedere politieke schacheraar tracht tegenwoordig zijn politiek
goed te praten met een aantal punten. De heer Wijnkoop
blijft dus in de lijn, als hij een programma van punten voor
de „arbeiders”regering aanbiedt. Van belang is voor ons
alleen het aanbod en de verdediging ervan. Wij moeten
er echter op wijzen, dat zelfs over het regeringsprogramma
van den heer Wijnkoop „te praten valt”. „Welnu, wij
kunnen daarover praten”, zegt hij, „Ik maak het den heeren
zoo gemakkelijk mogelijk”.

Inderdaad de heer Wijnkoop maakt het de bourgeoisie
zoo gemakkelijk mogelijk. Er is trouwens niemand van de
groote bourgeoisiers, die dit niet inziet. De bourgeoisie, als
ondergaande klasse, heeft nu eenmaal een fijne neus voor
politieke verrotting. In een periode, waarin de bourgeoisie
nog alleen staande blijft door de passiviteit van het prole-
tariaat, bieden de partijen van de Derde Internationale de
bourgeoisie, of haar knechten, samenwerking aan „op den
grondslag van een arbeidersregering”.

De opvatting van de K.A.P., dat de taktiek van de
Derde Internationale voor West-Europa tot gevolg moest
hebben, het loslaten van de revolutie, is wel op vreeselijke
wijze tot waarheid geworden. Niets is er overgebleven van
de door ons bestreden stelling, dat het „revolutionair par-
lementarisme” van de C.P. geen reformistische consequenties
zou hebben. Het moest na de rede van den heer Wijnkoop
wel duidelijk zijn, dat dit een bakerpraatje was. Het deel
uitmaken van het klasse-parlement van de bourgeoisie moet
in een periode van ondergaand kapitalisme wel leiden tot
samengaan met de bourgeoisie. Als principieele conclusie
uit de verraadrede van den heer Wijnkoop stellen wij voor
ons deel vast, dat de K.A.P. gelijk heeft gekregen, dat in
deze periode van kapitalistische doodscrisis de revolutionaire
politiek slechts kan worden gevoerd door anti-parlementaire
kommunistische partijen. De leden van de C.P. in dit landje
hebben tot dusver nog met geen woord geprotesterd tegen
de eenheidsfrontierij van hun partij-chef. Wij wezen er
reeds vroeger op, door het verlies van de linksche oppo-
sitiegroepen, die zich nu in de K.A.P.N., sectie van de
Kommunistische Arbeiders-Internationale hebben georgani-
seerd, is de C.P. met een schok naar rechts doorgezakt.
De slaafsche houding van de leden der C.P. bewijst dit nog
eens. Onder den looden druk van de partij-chefs is de
C.P. tot een laksche, volkomen impotente groep geworden.

Intusschen heeft de heer Troelstra op het aanbod van
zijn collega Wijnkoop geantwoord.

Dit antwoord is te curieus, om het hier niet te ver-
euewen. Mijnheer Troelstra wees namelijk het vrienden
aanbod van de hand. Maar niet voor altijd. Die heeren
wijzen trouwens nooit iets absoluut af. Je kan nooit weten
..... Daarom antwoordde de heer Troelstra niet neen
en niet ja. Hij zei, dat hij 's heeren Wijnkoops aanbod
niet „au sérieux” kon nemen:

„En wel om verschillende redenen, onder andere,
omdat, als men wil, dat er voor een andere partij
eenig belang zal zijn gelegen in het samengaan met
zijn eigen partij, men moet begripen, er van te maken
een werkelijke politieke partij.”

Mijnheer Troelstra zou dus het aanbod anders beant-
woorden, indien de heer Wijnkoop een „werkelijk politieke
partij” achter zich had, dat wil zeggen, indien de C.P.
een groote partij was. De heer Wijnkoop weet het dus:
Eerst een groote C.P. en dan wil mijnheer Troelstra wel.
Bang voor een sterke C.P. schijnt de bourgeoisie niet
te zijn. Integendeel. Zoals een groote opportunistische
S.D.A.P., is ook een groote beginsellooze C.P. in haar
belang.